

מי שרוצה לרכוש שלום לדורות - אל לו

לנהוג כרוכל הקונה אלמעיזאכען, אלמע שיר!

מין, משהכיר ביושנות הפלסטיניות, אי אפשר עוד לעצור את התהליך. כך או אחרת, בהם כמות המלך או עד אפילו ועד חמתו, תקום המדינה הפלסטינית העצמאית.

אך ייתכן שיקדם לכך שלב ממושך של מאבקים, של התקוממויות, של מרד ודיכוי — שישפיעו בהכרח על סיכויי השלום ויציבותו.

קשה להאמין שהמלך היה עושה מה שעשה לולא האמין שהוא עומד להשיג הסדר עם ישראל, במישרין או בעזרת האמריקאים.

על רקע זה מובנות השמועות על הבנת ישראלית ירדנית, והן משכנעות הרבה יותר מכל ההכחות בירושלים ובמאן.

אם אמנם הושגה הבנה כזאת, שעל פיה תחזור ישראל את הגדה המערבית ואת רצף עת עזה, יש לברך על כך. כל צעד לקראת כל שלום הוא טוב. השלום הרע ביותר טוב בעינינו מן המלחמה המפוארת ביותר, בתנאי שהשלום יבטיח את בטחוננו.

ואולם אני שואל את ממשלת ישראל — אם היא מוכנה להחזיר סוף־סוף שטחים תמורת שלום, מדוע לא נחתור לשלום הטוב ביותר, היציב ביותר? מדוע היא מעדיפה שלום עם שליט על שלום עם עם? שלום עם איש אחד, ויהיה זה צעיר ממשפחה טובה, על שלום עם שלושה מיליוני בני־אדם, שעמם נצטרך לחיות גם להבא בארץ זו?

ייתכן שהממשלה מאמינה, וייתכן שהיא מאמינה בצדק, ששלום עם חוסיין זול יותר משלום עם העם הפלסטיני. ייתכן שחוסיין מוכן לוותר בצורה זו או אחרת על שטחים ועל רובה של ירושלים הערבית. אולם ההיסטוריה אינה שוק־פיששים, אין בה מציאות, "אי־קאזין", ומי שרוצה לרכוש שלום לדורות — אל לו לנהוג כרוכל הקונה "אלמע זאכען, אלמע שיר".

בשלום עם פלסטין אפשר להבטיח את אחדות ירושלים. כבירה משותפת של ישראל ופלסטין. אפשר להבטיח

לסיכסוך, שהוא ביסודו סיכסוך היסטורי בין התנועה הלאומית שלנו ובין התנועה הלאומית הפלסטינית. בה היתה הערובה האמיתית לביטחון ישראל בטווח הרחוק. שני עמים יושבים בארץ הזאת, שניהם רואים בה את מוצבתם האחת, ורק פתרון שיתקדם עד רעת שניהם יחזיק מעמד.

צילת מנוסי ב"לוח הכפול"

ממשלת ישראל סירבה ללכת בדרך זו, ועתה החליט המלך חוסיין להפקיע רעיון זה, כדי להציל את מלכותו.

פיתרון או מלכודת?

האם הוא מתכוון לפתרון אמיתי, או רק לתכסיס מחוכם? האם הוא מתכוון לתת לפלסטינים לשלוט בגורלם, או רק להכין להם מלכודת יפה יותר? במילים אחרות: האם הוא מוכן לאפי' שר את הקמתו של מינהל פלסטיני אוטונומי,

להלן דברינו בוויכוח על הודעת המלך חוסיין. אורי אבנרי: נפל דבר. הכל חשים שהוא חשוב. הכנסת והממשלה הודעו בגללו. אך איש אינו יודע בדיוק מהו. מלך ירדן פירסם תוכנית לאירגון מחדש של ממלכתו. אז מה?

הוא הבטיח כמה הבטחות לגבי עתיד השטחים שאינם מצויים בידו, או מה? האם זה חשוב? דא. המאורע אשר אירע כמון במירה אחת, בשם אחד.

שם שכולם חבדו יחד לגנוז ולהעבירו מן העולם. שם שמלכי ירדן, הסב והנכד, ניסו להטביעו בים של דם וכחש. שם של עם, אשר לדעת הגברת גולדה מאיר אינו קיים, ומעולם לא היה קיים. פלסטין.

רוח־רפאים חוזרת

במשך עשרים ושלוש שנים ריחף שם זה כרוח־רפאים על פני המרחב, תעה בשבילי הלילה, התדפק על שערי ההיסטוריה. בשני חלקי הארץ, אסור היה להזכירו. השם פלסטין נעלם ממפת המדינות, מרשימת משפחת העמים. הדגל הפלסטיני הוצא אל מחוץ לחוק, והביא את בעליו לכלא בישראל ובירדן.

איהם כמי פנים שפרץ משבר במרחב, היה זה כגלגל פלסטין. כשנויים הצבאות והוטלו הפעולות, היה זה כגלגל פלסטין. הרוח של פלסטין דא נתנה מנוח לעולם, הכריחה מני הדינים לעשות דברים שלא רצו לעשותם, כבידה ירוק־שטח, דחפה שוב ישוב המלחמה. לפני שנה וחצי בלבד היה נדמה כאילו נמחק סוף־סוף הרעיון הפלסטיני בין הצבא הירדני וצה"ל. כאגוז בין רועות המפצח. היה נדמה שנקבר בפעם האלף, והשם סופית.

אולם פלסטין לא היתה תלויה באירגוני הפידאיון. במנהיג זה או אחר, בבני־ברית או בקנוניות שליטים. והי

חוסיין הכיר בכלסטין!

בו, בצורה יעילה, שצבא עויין לא יעבור את הירדן. לוותר על שלום זה תמורת כמה דונמים של אדמה, כמה התנחלויות שאין בהן מתנחלים, וההפתאה האמלגה של קריית־אריבע — הרי זה טירוף היסטורי!

מישאל־עם

בגדה וברצועה

בשעה מאוחרת זאת אני מציע לממשלת ישראל לאמץ לעצמה, כקו מנחה מוחלט, את העקרון הבא: כל הסדר שיושג ללא שיתוף הפלסטינים, דהא הסכמתם האמיתית, שלא על דעתם הצדדי, דהא, לא יצדק ולא יחזיק מעמד.

על כן אני מציע:

(א) שממשלת ישראל תודיע בצורה חד־משמית מעית עת נכונתה להחזיר את השטחים המוחזקים של ארץ־ישראל תמורת שלום וכיטחון, לשיטתון שייקבע עלידי העם הפלסטיני.

(ב) שממשלת ישראל תיתן את הסכמתה לעריכת מישאל־עם בגדה המערבית וברצועת עזה, בו יחליט העם הפלסטיני אם הוא רוצה במדינה פלסטינית עצמאית, או בתוכניתו של המלך חוסיין, אחרי שיתברר מה הוא מציע באופן מעשי.

(ג) שממשלת ישראל תודיע על נכונתה לנהל משימות עם השלטון שייקבע בדרך זאת, לגבי פיתרון כל הבעיות, כולל בעיות ירושלים, פלשתיים, חופש התנועה והמעבר ברחבי הארץ, הגיושה ל"נמלים, פידורי הכיטחון החדדי, ועוד.

זוהי הדרך להבטחת עתידנו ובטחוננו. זוהי הדרך לשמירת ציביונה הלאומי והדמוקרטי של מדינתנו. ומעל לכל, זוהי הדרך לשלום.

בא נוכחות מישראל ומוקדשת ומכשור־מפיה ירדניים — או שהוא רוצה לפס את הדרך החזרת שוטרי וסוחריו, שיכוננו מחדש את

מייק ב"דיעות אחרונות"

הרודנות בשטחים שהוא מקווה לקבלם חזרה מידי צה"ל?

שלום בשוק הפשפשים

ייתכן שזוהי שאלה מיותרת. אי־אפשר לסובב חורה את גלגל ההיסטוריה. משהעלה המלך על שפתי את השם פלסטי

רוח שאין למחוק באלות, לרטש בפגזים, לדקור בכידון. כאשר שלושה מיליוני בני־אדם אומרים: הגנו עם. כאשר יש להם דגל וגיבורים וזכרונות ושאיפות לאומיות — אין כוח בעולם המסוגל לגנוז את לאומיותם. מי כמנון, היורדים, מיטיבים דעת זאת?

ההזדמנות שהוחמצה

מכל אויבי הרעיון הפלסטיני, לא היה אויב קנאי יותר, מושבע יותר, מאשר חוסיין איבן טלאל, בן משפחת הנביא. היה זה סבו, עבדאללה, שהפך את ממלכתו לארץ־מתים של המדינה הפלסטינית, אחרי שנכשל נסיונם הנואש והאוילי של הפלסטינים למנוע בכוח הנשק את הקמתה של מדינת־ישראל.

הנה כעבור עשרים ושתיים שנה, הכיר חוסיין בזכות הלאומית הפלסטינית, ומנסה לשוב אותה במסגרת ממלכתו. זהו הדבר האחד החשוב בהודעתו מאתמול.

חוסיין הכיר בעבודה שלעולם לא יהיה שלום בארץ זו, אם לא יתמצא מיסגרת לגיטימית להגשמת השאיפה הלאומית הפלסטינית, אם לא יחזור השם פלסטין למפת העולם. הוא הכיר בעובדה שזהו התנאי המוקדם לכל הסדר בריקיאמא. הוא חושש שרצף המאורעות יביא בהכרח להקמת מדינה פלסטינית, למרות שמנוי וגמור עם ממשלת גולדה מאיר למנוע זאת בכל מחיר. לכן הציע מה שהציע: שתקום מיסגרת פלסטינית, בעלת אוטונומיה כלשהי, אך תחת שלטונו.

ישמע ההודעה, היתה תגובתנו הראשוני נה: חבל על ההזדמנות הגדולה שהחמצנו!

ביום החמישי של מלחמת ששת הימים פנית אל לוי אשכול ז"ל, והצעת לו לקרוא לעם הפלסטיני להקים את מדינתו הלאומית, בעזרתנו. ותוך הסדר עימנו. הצעתי לו לאפשר מישאל־עם בשטחים שנכבשו זה עתה עלידי צה"ל, ולהבטיח את מסירת השטחים לידי המדינה הפלסטינית, אם הם היושב בהם ירצה בכך. טובי הוגי־הדעות, כמעט בכל מפלגות ישראל, אלופים ואנשי־רוח, הצטרפו לדיעה זו. בה היה הפתרון השלם

פינוי

הבדווים מרפיה

כמו בכל שבוע, הגשנו גם בשבוע שעבר צורר של שאלות לשרים השונים. בין השאר: דא: הן הכיטחון

מאת: ח"כ אורי אבנרי
לשלטונות הגיעו תלונות שבעת פינוי בדווים מאי־זור רפית הסבו חיילי צה"ל נזקים כבדים לרכוש הבדי וים, והתנהגו בקשיחות כלפי המפונים. כן צויין כי לפני פינוי הבדווים נסתמו בארות, וכי בעת פעולת הפינוי הושמד רכוש, וכמה מהבדווים אף פונו ע"י חיילי צה"ל.
הנני מבקש לדעת:
(1) אם הידיעות הנ"ל נבדקו?

(2) אם נבדקו — מה העלתה הבדיקה?
(3) אם פונו בדווים מאדמותיהם — מהן הסיבות לפינויים?
(4) אם נגרמו נזקים כשלהם לבדווים — האם פוצו על נזקיהם?
(5) אם הוקמו גדרות באזור מגורם של הבדווים — מה הן הסיבות לכך? האם איפשרו לחישיב האזור להמשיך להתגורר באזורם המגורר?